

Odložený život

Člověk má jenom dva životy, přičemž ten druhý začíná ve chvíli, kdy pochopíme, že život máme jenom jeden. (Tom Hiddleston, anglický herec)

Pamatuji si ten 16. březen 2011, kdy jsme začali náš druhý život. Loudali jsme se po nábřeží Seiny s kalíšky kávy v rukou, vítr nám přinášel směs vůní z nedalekých kavárniček, naše dcerka házela kachnám kousky bagety a srdce se nám svírala strachy ze skoku do neznáma, ze svobody, z nového začátku, z velikých cílů, za které teď budeme zcela a naprosto zodpovědní pouze my sami. Přála bych každému v životě takový den. Kdy začínáme dělat to, o čem jsme roky snili a co jsme odkládali. Kdy začínáme žít svůj *odložený život*.

Odložený život, to není Paříž, není to hammaka pod palmami, ani plážový domek někde u moře. Odložený život není nic o odkládaných potěšeních. Je to **odkládaný smysl**. V tom je jeho nebezpečí. Koupit si potěšení není nic složitého. Avšak vrátit smysl zbytečně ztraceným rokům je nemožné.

Smysl – to je naše odpověď na otázku kdo jsme, co v tomhle světě děláme a kde v něm je naše místo. Jsou to jednoduché otázky a odpověď na ně by měla být rovněž jednoduchá. Velmi prostá. Protože opravdová. Pokud ji najde, získává člověk přesvědčení, že je člověkem na svém místě. Ne člověkem, který *funguje*. Člověkem, který *žije*.

Pokud jde o potěšení, jsem jenom a pouze pro! Způsob života, takové prostředí, které se nám zamlouvá, to je moc důležité. Ale bez odpovědi na otázku „proč“ prostředí nic neznamená, stává se jen prázdnou slupkou. Odkud to vím? Mám mnoho dopisů od lidí, kteří odjeli do rajských míst, ale jak se ukázalo, změnilo se jen kulisy.

Změny jsou nevyhnutelné, ale zeměpis v nich nemá význam. Odložený život může přestat být odloženým na stejné židli, na které čtete tenhle článek.

Odložený život – týká se to také vás?

Ve své praxi mám možnost pozorovat tři stádia „odloženosti“.

Stádium 1 — nejasný pocit alternativy

Takový ten pocit, že jste se ocitli v nějaké cizí krajině, že vaše přítomnost by se mohla odehrávat jinak. Někde jinde. S někým jiným. V této etapě ještě nevíte, kde by to

mohlo být, prostě jen často míváte pocit, že „ tady vlastně nemáte co dělat “ , cítíte nevyslovenou otázku: „a tohle má být všechno?“.

Stádium 2 – nerealizovaný sen

Jestliže v prvním stádiu člověk prostě jen má pocit alternativy, bez jakékoli konkrétní představy, pak ve druhém tato nerealizovaná skutečnost už získává jakési obrysy, obsah a podrobnosti. „Má vlastní restaurace“ nebo „knížka, kterou napíšu“. Všechno to, co je v jeho duševním archivu uloženo ve složce „ nesplnitelné sny “. Čas náhle odtikává neuvěřitelně hlasitě a každým okamžikem podrobuje možnost tohle všechno uskutečnit čím dál větším pochybám.

Stádium 3 — člověku je nedobře

V prvním i druhém stádiu je odložený život jakýmsi virtuálním obrazem, který vlastně částečně i zkrášluje skutečný život (ve volném čase se tak krásně sní!). Ještě stále se zdá něčím, co se v nějaké podmíněné budoucnosti třeba dá realizovat. Ve třetím stádiu je však člověk už vyloženě nešťastný.

Situace se stává tíživou. Její tíživost zesiluje ustavičné zvažování nějakého řešení.

Nechat – nenechat toho, začít–nezačít s tím, říci–neříci to, rozhodnout–nerozhodnout se, odjet–neodjet a tak dále. Stojí to obrovské množství energie. Čím déle se člověk v takové situaci nachází, tím méně sil mu zůstává na realizaci čehokoli.

Proč stále jen odkládáme a odkládáme?

Protože všichni čekáme na splnění dvou podmínek:

1. ideálně vhodná chvíle
2. naprostá jasnost

Nechci plýtvat vaším časem a rovnou říkám, že splnění ani jedné z nich prostě není reálné.

K ideálně vhodné chvíli. Po třicítce už jsme všichni svázáni nějakými vztahy, bydlením , okolnostmi, jsme už součástí určitého chodu věcí a ty se samy o sobě

ideálně neuspořádají tak , abychom se mohli sebrat a naráz všechno bezbolestně přebudovat.

K naprosté jasnosti. Velké změny v sobě skrývají příliš mnoho neznámých. Dobrá zpráva je, že tyto neznámé jsou nejčastěji ze všeho *možnosti*. Druhá dobrá zpráva spočívá v tom, že pokud se budete slepě valit přímo k cíli systémem SMART, většinu oněch možností ani nezpozorujete, protože se budete bez rozhlížení řídit z bodu A do bodu B.

Proto jedinou fungující strategií velkých změn je Strategie Otevřeného Plánu. Je velmi vhodná při pohybu neznámým terénem se sníženou viditelností a velkým počtem proměnných.

Představte si, že kráčíte v mlze. Směr je jasný, ale viditelnost jsou dva kroky. Takže uděláte dva kroky, potom další krok-dva, pozorně se rozhlížíte a nasloucháte, co a jak se děje kolem a vyhodnocujete nové informace. Jednoduché? Chacha. Mohla bych vám celý den povídat o tom, jak složité je pro člověka přijmout takový způsob pohybu. Je to téma na samostatný velký článek.

Říkám poctivě, že kdyby nám byl s manželem někdo tohle řekl dřív, ušetřili bychom si opravdu dost nervových buněk zničených poznáním, že realita se jaksi příliš neohlíží na naše chytré záměry. Jednoho dne jsme zkrátka zapomněli na svoje původní plány, stali jsme se otevřenými a vnímavými a najednou všechno zafungovalo.

A jak je to s odpovědností za druhé?

Odpovědnost za druhé přeci neznamena tvrdé odmítání a zábrany vůči veškerým změnám. Je naopak tou *nejméně využívanou* superrezervou.

Ostatně, nikdy jsem nikoho nevyzývala, aby při hledání sebe sama opustil meze reality.

Odpovědnost za druhé neznamena nic, co by člověku bránilo pustit se do něčeho, co si usmyslel. Je naopak tím, co mu *pomůže* , když už nic jiného zkrátka pomoci nemůže. Je to něco, co mu nedovolí se vzdát, když mu docházejí síly, opouští ho víra v sebe sama, víra ve vlastní plány a veškeré ambice. Je to to, co ho zvedne z postele polomrtvého a v jakékoli depresi, protože si jednoduše nemůže dovolit selhat. Připrav se líp! Hýbej se rychleji! Máš kvůli komu! Odpovědnost za druhé se stává mohutným

stimulem, na kterém, jak ukazuje praxe, dojedete mnohem dál a mnohem rychleji, než kdybyste tu byli sami za sebe, sami, jako ten voják v poli.

Ty, za koho zodpovídáte, zkrátka přiřaďte ke svým cílům. Uvědomte si, že nakonec tím získají. Dokonce i kdyby se změna týkala jen flexibilní pracovní doby, děti by jí získaly víc vaší pozornosti. A to není tak málo.

Co tedy dělat?

Vaše strategie musí záviset na stupni „odloženosti“ života.

Jste-li ve stádiu 1, pak přemýšlejte, hledejte, ujasňujte si věci, pokuste se pochopit, jaká by byla ta vylepšená alternativa, co by znamenala, jak by vypadala. Pokuste se najít svou odpověď na ono „proč“.

Pokud jste ve stádiu 2, ujistěte se, jestli je tohle skutečně váš sen. Zkoumejte cesty k němu. Odpověď na otázku „proč“ je v tomto stádiu už nevyhnutelná. Protože sen může být jen hloupost, jen prázdná skořápka, obrázek, který se na vás náhodně nalepil a který ve skutečnosti netoužíte získat. Je tedy třeba jednat a ujišťovat se. A na tomto základě pak vytýčit další směr.

Týká-li se vás stádium 3, je-li vaše situace už opravdu tíživá a k nesnesení, musíte se přepnout z režimu „úvahy“ do režimu „akce“.

Režim úniku ze slepé uličky se nezapojuje až ve chvíli, kdy z mostů už stoupá dým a veškerý předchozí život je převrácen naruby mohutným buldozerem. Zapojí se prvním vykonaným krokem. Přičemž to může být jakýkoli maličký krok, opatrný a docela nepozorovatelný. Hlavní je, že už nejste pasivním trpítelem okolností, ale člověkem, který někam jde. Nebo se třeba i plazí. V tomto stádiu bohužel už *pouze ležet ve směru snu nestačí*.

E.Rezanová